

heder, idet erstatningens enkelte dele hyppigt er udtryk for en række til dels på tværs af hinanden gående og nøje sammenhørende synspunkter.“

Tanken om en særlig fordelagtig beskatningsregel for ulempeerstatning må i høj grad ses i lyset af de omtalte vanskeligheder med at udspecificere ekspropriationserstatningens enkelte bestanddele. I denne forbindelse må det erindres, at den gældende lovregel og dens hidtidige anvendelse i praksis har helt andre formål end det beskatningsmæssige. Skal en særregel på skatteområdet have udsigt til at virke på en måde, der ikke med rette kan kritiseres som vilkårlig, må man antagelig regne med, at det let kan stille endnu større krav både til udpenslingen og til rigtigheden af den omtalte specifikation. Problemerne bliver særlig store, når det erindres, at der foran i afsnit 2, punkt a og b, er peget på, at det i hvert fald ikke vil være velbegrunderet at tage alle arter af ulempeerstatning med i en eventuel skattemæssig særregel. I afsnit 2, punkt a, er det således omtalt, at afgørende hensyn taler for at bibeholde de gældende beskatningsregler vedrørende ulempeerstatning for *driftstab*. I afsnit 2, punkt b, er det anført, at det er vanskeligt at se, med hvilken begrundelse man skulle indføre en særlig gun-

stig beskatningsregel for den store gruppe af ulempeerstatninger (herunder fredningserstatninger), der erstatter *et fald i selve ejendommens værdi*.

Tænker man sig herefter, at den gunstige beskatningsregel kun skulle gælde for visse arter af ulempeerstatning, måtte man naturligvis i loven forsøge at definere de arter, der skulle omfattes af reglen.

Man kan f. eks. tænke sig, at det i en sådan lovregel skulle forsøges at begrænse skattefordelen til ulempeerstatninger af den art, der er omtalt i afsnit 2, punkt c. Det synes imidlertid klart, at det ikke er muligt at afgrænse tilfælde af denne art skarpt over for andre tilfælde, herunder navnlig de mange tilfælde i afsnit 2, punkt b. I praksis vil der være en glidende overgang mellem de „rene“ gruppe b-tilfælde og de „rene“ gruppe c-tilfælde. Man må derfor forudse, at afgrænsningen i mange tilfælde måtte bero på et vanskeligt og usikkert skøn, som ofte ville føre til resultater, der med rette kunne kritiseres som vilkårlige.

Sammenfattende taler de anførte principielle og praktiske indvendinger så stærkt imod tanken om en særregel for ulempeerstatninger, at det ikke kan anses for anbefalelsesværdigt at søge noget sådant gennemført.